

„Én azt hiszem, már örökké bolyais maradok...”

(November végi beszélgetés Székyné dr. Sztrémi Melindával)

Sóvári László

- Melinda! Képzelnék el, hogy a jelenlegi polgármesteri munkád mellett megengedhetné magadnak, hogy ezt az interjút egy cuki cukrászdában adnád nekem. Én egy Rochild-szeletet vagy egy aranykrémrudat kérnék (bizonyítandó, hogy az édesszájúság nemcsak a szépem kiváltsága!). Mit választana Salgótarján polgármesterasszonya a virtuális választékból?

- Erre nagyon egyszerű és gyors a válaszom: lúdláb szeletet. Ezt bármikor képes vagyok választani, cukrászdában csak ezt eszem, magam is készítem.

- Ízelőbimbóim hevesen éljenzik ezt a döntést, érzem, ahogy beindul a nyálelválasztásom (úgy tűnik, a pavlovi reflexet még az oktatásügy anomáliái és a szociális válság sem tudták kiölni belőlem). Örülök, hogy most már a kedvenc süteményedet is ismerem, de ne ijedj meg, nem ez lesz a beszélgetés témája. Az elmuult tanévben nagy örömmre Te is megkaptad az iskola legrangosabb kitüntetését, a Bolyai Emlékérmet. Szerinted mi adja ennek a kitüntetésnek a rangját?

- 25 évet tanítottam a Bolyaiban (ebből az utolsó 10 évet igazgatóként életem meg), 4 évig gimnazista voltam ott. Jelen voltam a díj „megszületésekor”, oszton az akkori véleményem a cél meghatározásában: azok a pedagógusok, dolgozók kapják, akik hosszú időn át kiemelkedő munkát végeznek, és ezzel emelik az iskola rangját, viszik az intézmény hírért városhatáron kívülre is. Valóban ez az iskola legmagasabb kitüntetése, nagyon büszke vagyok arra, hogy én is megkaptam. A rangját az adja, hogy a Bolyai mindenkorai igazgatói vigyáztak arra, hogy csak ritkán, főleg a kerek évfordulók alkalmából adták és adják ki, tehát kevesen vagyunk a birtokosai, így nem értékelődik le, nem veszíti el rangját. Ezért olyan nagy becs számomra is, mert pontosan tudom az értékét.

- Pályád során sok vagy kevés elismerést kaptál?

Van otthon kitüntetésvitrined, mint - mondjuk - egy sportolónak? Egyáltalán hol helyezted el otthon a Cziránszky Mária által készített kispalotkát? Kitüntetett helye van?

- Mivel fontos érték számomra, természetesen kitüntetett helye van. Kitüntetésvitrinem ugyan nincs, nem tartoztam a túlértékelt pedagógusok közé, bár olykor ennek örülök is, nem minden hatalomtól fogadtam volna szívesen a kitüntetést. Egyszer kaptam miniszteri dicséretet, és egyszer megkaptam a Bolyai Emlékérem és Díszokirat kitüntetését. Ez minden. Egyszer feltejtették rangos állami kitüntetésre, de az elbírálás idejére nyilvánvalóvá vált, hogy milyen színekben indulok a választásokon.

Szóval az elismeréseimet és a diplomáimat egy helyen őrzöm, és nagyon büszke vagyok mindegyikre, úgy érzem, sokat dolgoztam értük, bár soha nem azért dolgoztam, hogy majd kitüntetnek érte. Minket így neveltek: mindenért meg kell küzdeni, semmit nem adnak ingyen. Így szereztem három diplomát. S ha elismerést kaptam, nagyon boldog voltam, de soha nem tettem önhitté.

- Te mint iskolavezető, illetve most, mint polgármester sok elismerést adtál már át. Adni vagy kapni jobb a kitüntetést?

- Természetesen jó kapni, álságos, aki ezt nem ismeri el. Mindenki örül, ha úgy érzi, elismerik a munkáját. De talán nagyobb öröm adni, látni a boldogságot egy arcon, a meghatottság könnyeit, azt az őszinte érzést, amikor valaki úgy érzi, észrevették, hogy dolgozott. Én mindig nagy izgalommal és felelősséggel készültem, készülök az elismerések odaítélésére és átadására. Hiszen nagyon fontos, hogy az ember akkor kapja az elismerést, amikor ő maga is úgy érzi, most érkezett el az ideje. Annál rosszabb nincs, mint mikor

Székyné
dr. Sztrémi Melinda

az az ember érzése, hogy csak gesztusból, jobb híján, a régi kifejezéssel élve: „érdemei elismerése mellett” kapta. Bár nem tudom, a fiatal generáció érti-e még ennek a kifejezésnek a jelentését.

- Ezt az emlékérdemet azok kapták meg 1991 óta, akik hosszú időn keresztül sokat tettek a Bolyaiért. Te nem kevés időt, 25 évet töltöttél itt. Már maga ez a negyedszázad is tiszteletet parancsoló: ez a hűség jele. A hűség, amely egyre inkább hiánycikké válik „szép új világunkban”. Milyen gondolatok, hangulatok, érzelmek fűznek ehhez az iskolához?

- Ez több, mint 25 év. Ez az egész eddigi életem. Kötőreható, örök, eltéphetetlen kötelék és kötődés. Egyszer egy évkönyvben leírtam egykori bolyais diákként ennek a kötődésnek a lényegét. De akkor belülről írtam le, hiszen akkor a Bolyai kötelekében voltam. Most kiszakítva, de mégsem elszakadva is más. Itt töltöttem gimnáziumi éveimet, az ember életének egyik meghatározó és igen szép szakaszát, ide köt az a diák-szerelem, amiből a mai napig tartó házasság lett, itt váltam tanárrá, itt tanultam meg, mit jelent ennek a hivatásnak minden nehézsége és szépsége, itt tanultam a vezetés elméletét és gyakorlatát, itt találtam barátokra és olykor ellenségekre, itt tanultam meg az életet, itt váltam felnőtté, igazán éretté. Ezért volt nagyon nehéz a kiszakadás, de elszakadni soha nem fogok innen. Most komoly kapocs még, hogy tanítok a 13. évfolyamon, még óraadó a férjem, s idejár a kisebbik lányom. Tehát van információm, napi kapcsolatom, kicsit olyan átmeneti állapotnak érzem, hogy nem vagyok minden nap itt. Szóval, én azt hiszem már örökké bolyais maradok.

- Egyszer mondtad: Te is szereted Karinthy Frigyes Találkozás egy fiatalemberrel című novelláját. Ha - mondjuk a benzúrfaiban parkban - összetalálkoznál ifjúkori önmagaddal, lenne-e lelkiismeretfurdalásod, minden rossz érzés nélkül beszélgetnél vele?

- Nos, az ifjúkori énem nem tudom, mit szólna ahhoz, hogy politikusi lettem. Erre nem készültem, bár kora ifjúságom óta közösségi emberként ismertek, olyanként, aki képtelen elzártnak, közösség nélkül létezni. Azért lettem tanár, mert mindig foglalkoztatott a másik ember, mindig szerettem, ha másokért tehetek valamit. Tehát azt hiszem, rossz érzés nélkül beszélgetnék vele. Ha nem is gondoltam rá akkor, hogy egyszer éppen polgármester leszek, életem minden szakaszában, úgy érzem, a „helyemen voltam”. Ezt a

kifejezést a minap a 20 évvel ezelőtti érettségizett osztályom találkozáján rögzítettem boldog örömmel, mert egykori tanítványaim jó része használta ezt a kifejezést magánéletére, munkájára egyaránt. Ennél több nem kell az ember életében, mint hogy az élet minden területén úgy érezze, elégedett, boldog. Ha vágyai nem lépik túl lehetőségeit, ha felismeri küldetését, és ott elégedett, ahová sorsa rendelte. Én ilyen szempontból mindig elégedett ember voltam, ismerem a képességeimet és a korlátaimat, soha nem vágytam többre, mint ami éppen kijelölöttem, elfogadtam a sorsomat, de mindig küzdöttem, soha nem adtam fel. Hiszek Madách igazságában: Isten segítségére is csak akkor számíthatunk, ha mi magunk mindent megteszünk érte, és hiszünk benne és magunkban. A másik vezérlő elvem az életben Arany Epilógusa: „Hiszen az útfélen itt-ott/ Egy kis virág nekem nyitott:/ Azt leszede,/ Megvolt szívem minden kedve.” Tehát az élet, a mindennapok apró örömei, az útszéli kis virágok nagyobb boldogságot jelentenek, mint az elérhetetlen vágyak utáni sóvárgás. Carpe diem! - ahogyan Horatius mondja.

- Ha megengeded, most beszéljünk egy kicsit a „tanárságról” is. Mi a pedagógusi hitvallásod? Fogyasztói társadalmunkban hogyan látod az oktatás helyzetét? Összeegyeztethető-e a neoliberalis szabadpiaci verseny, illetve az Ember nevelése és oktatása? Szabad-e piacostani az oktatást, nem beszélve az egészségügyről? Esetleg másképp gondolkozol ezekről a kérdésekről iskolai igazgatóként, illetve polgármesterként?

- Ezek nagyon nehéz és hosszú választ igénylő kérdések, de jól kapcsolhatók az előző gondolatokhoz. Én mindig azt tanítottam tanítványaimnak, hogy ismerjék meg magukat, legyenek tisztában személyiségükkel, képességeikkel, korlátaikkal, ne akarjanak többet, mint amire rendeltettek, és akkor boldog emberek lesznek.

Pedagógusi hitvallás? Ezek nagy szavak. Ha életemdel, munkáimmal, viselkedéssel példát adsz, nem beszélj más, mint ahogyan magad is élsz, értékrended az, amiről szólsz, nem váltasz köpönyeget, vállald önmagad, kimondod, amire gondolsz, őszinte vagy és kiszámítható, akkor a tanítványok előtt hiteles vagy, akkor nem kell „hegyi beszédek” tartanod, akkor figyelnek rád, mert nem csaptad be őket. Változék bárhogyan a világ, a kamasz mindig ugyanolyan marad: jó érzéssel súrja ki, ha valaki nem őszinte

Interjú a kitüntetettjeinkkel

hozzá. S ugyan ezáltal sebezhetővé válsz, hiszen – József Attilával élve – „kitakartad” önmagadat, de csak így lehetsz hiteles.

Tudom, hogy e tekintetben idealista vagyok, de hiszek abban, hogy az emberek nevelhetők, s ha kora ifjúkorban kezdjük az ösztönzésre, a becsületességre nevelést, ha megértetjük a tudás, a munka becsületét, ha tudatosítjuk a gyökerekhez, a közösséghez tartozás erejét, ha elhitetjük és megértetjük önmagunkkal és tanítványainkkal az „érdemes” parancsát, akkor nem félek a holnaptól.

És ezt – bármilyen furcsa – polgármesterként sem látom másként. Talán mélyebben látom a pokol bugyrait, de ez csak erősti felfogásom igazságtartalmát.

- Az életszerepek megváltoztatják az embert. Alapvetően másképp gondolkodsz polgármesterként, mint iskolavezetőként vagy tanárként? Mennyire tudod összeegyeztetni az életszerepeidet (anya, feleség, polgármester stb.)? A vezetői nem falja fel a többi? Esetleg vannak egyéni technikáid az egyensúly megtartására? Ha igen, beavatnál bennünket?

- Valóban, változtatják az embert az életszerepek, de nem szabad engedni, hogy alapvetően megváltoztassák a gondolkodást, az értékrendet. Én ezért szeretem a tükröket a falon. Figyelmeztetnek és ellenőriznek. Amíg lelkiismeret furdalás nélkül szembe tudsz nézni önmagaddal, addig nincs baj. Amíg van lelkiismeret, addig nincs baj. Egy ember gondolkodásmódja, értékrendje nem azon múlik, hogy mi a foglalkozása, a pillanatnyi beosztása, ez csak állapot. Nem vagyok más ember, ha tanár vagyok, nem vagyok más ember, ha igazgató vagyok, nem vagyok más ember, ha polgármester vagyok, ugyanaz az ember vagyok, ugyanazokkal a személyiségjegyekkel, erényekkel és hibákkal.

Az életszerepek összeegyeztetése már nehezebb feladat. A 24 óra kevés ehhez. Olykor bizony a vezető szerep elnyomja a többi, nagyon nehéz egy anyának,

ha nem tud ott lenni a gyermeke fellépésén, ha nem jut elég ideje a családra. Töreksem, de igazi egyensúlyt teremteni 10 éve nem tudok. Technikák? A hétvége, a családi ünnep szent, azt nem zavarhatja meg más elfoglaltság, nyáron a két hét zavartalan szabadság, amikor a városból is elmegyek. Esténként a telefon kikapcsolva, a lakástelefont csak a szűk család ismeri, a kert, a virágaim, a főzés, a hétvégi házimunka öröme, egy színházi este, egy családi mozi, a munkahely és a család szigorúan elválasztva, a tudatos önkontroll, a hazafelé vezető úton a kocsi kisöpörni mindent, a nap hordalékát, hogy mire hazaérek, már csak a családomé lehetek – ezek a túlélési technikáim.

- Mit szeretsz a legjobban csinálni akkor, amikor éppen nem vagy iskolaigazgató vagy polgármester? Mi az, ami „kikapcsol”, ami „feltölt”?

- A kert, a virágok, az olvasás, nyugalmas néhány perc a hintaszékben a kandalló előtt vagy a télikertben, egy jól sikerült vasárnapi ebéd, egy családi rendezvény, egy regény, de ha nagyon fáradt vagyok, akkor csak Agatha Christie egy-egy százszor olvasott krimije.

- Mit üzensz a polgármesteri székéből az iskola közösségének?

- Kívánom mindenkinek, aki e falak közé kerül, hogy hasonlóan élje meg bolyais létét, ne érezze tehernek, robotnak, de érezze felelősségét, és legyen büszke rá, hogy ez az iskola volt az otthona hosszabb-rövidebb ideig.

Ezúton is köszönöm mindenkinek, akinek része volt abban, hogy ezt a kitüntetést megkaphattam: valamennyi tanítványomnak a 25 év alatt, kollégáimnak, akik segítettek, vezetőtársaimnak, akik erősítettek és bátorítottak, volt vezetőimnek, munkáltatóimnak, akik hittek bennem. Nélkülük nem sikerült volna.

S ahol most vagyok, ezt ugyanúgy szolgálnak tekintem, ahogyan tanári és igazgatói munkámat. S ha a Jóisten máshová rendel, azt ugyanúgy elfogadom.

Tanítani alkotó módon is lehet

Sívári László

- *Ha van valami, amit kifejezetten utálok, az a reklám. Fölmege a vérnyomásom, ha egy érdekesítő játékfilm nézése közben „benyomnak” öt spotot. Most mégis egy agyamba vésődött reklámszlogenrel indítom a veled való beszélgetést (bizonyítotték: valakik elérték, amit akartak!) Azt mondom: Redbull, azt mondd: szárnnyakat ad. És a kitüntetés?*

- Persze. Ez is szárnnyakat

tud adni, még ha röpké pillanatokra is. A kitüntetés visszajelzés, hogy amiért dolgoztam remélhetőleg másoknak is értéket jelentett. Megerősödtem abban a hitemben, hogy az iskolában másokkal együtt végzett munkámnak vannak eredményei. Ugyanakkor nap mint nap érzem, hogy a mindennapok kis sikereiért állandóan küzdenem kell.

- *Képzőművészként vagy tanárként kaptál eddig több elismerést?*

- Tanárként egyszer már megkaptam a Bolyai János Gimnázium Kitüntető Okiratát. Akkor is az iskolagaleriában kifejtett munkámért, a tanulók versenyekre való felkészítéséért, valamint az akkor zajló komplex művészeti nevelés terén végzett teljesítményeimért kaptam elismerést. Képzőművészként többször nyertem különböző díjakat. Salgótarjában és Szécsényben is. Azonban művészként nem a díjakat számolja az ember. Sokkal fontosabb a szakmai jelenlét és a baráti elismerés.

- *Mennyire egyeztethető össze az alkotás és a rengeteg időt igénybe vevő tanítás?*

- Alkotás és tanítás? Teljesen más vállalkozás. Különböző személyiségformákat igénylő tevékenységek. Az alkotás során teljes egészében önmaga felé fordul egy művész, hiszen a kifejezés érdekében minden más szempontot ki kell zárni a gondolkodásából. Ellenben tanítani alkotó módon is lehet. Ha sikerül valakivel megéreztetni a művészet küldetését és szabadsá-

gát, ha rá tudom ébreszteni a diákjaimat a világ szépségeire, ha örömet tudok okozni a rajzolás, az önkifejezés gyönyörűségével, ha a táblai rajz vagy a vetített kép esztétikai élményt jelent, és kárpótlást jelent a művészet rovására „elvesztetgetett” időből.

- *Jól tudom: Czinke Feri bácsit egyik mesterevének tartod? Kíváncsiskodhatok? Milyen viszonyban voltatok? Mennyiben határozta meg az ő személyisége, esetleg irány-mutatása későbbi képzőművészeti pályádat?*

- Feri bácsit főiskolai hallgatóként ismertem meg. Már akkor komoly szakmai biztatást kaptam tőle. Később kiállításokon találkoztunk, ahol többször is zsűrizte grafikáimat. Folyamatosan biztosított a támogatásáról és húsz évvel ezelőtt az ő ajánlásával kerülhettem a Bolyai János Gimnáziumba. Nyugdíjba vonulása után is önzetlenül és feltételek nélkül segítette szakmai és pedagógiai munkámat. A művészeti pályán való előrelépésemnek neki is köszönhetem.

- *A mai képzőművészet számomra egy kaleidoszkóp. Sokszor nehezen tudok tájékozódni benne. Valószínű, ez nemcsak az én élményem. A neoavantgard irányzatok sokfélesége, a posztmodern, az újnépességi és folytathatnám. Ebben a sokféleségben, a mai képzőművészetben mi számít korszerűnek?*

- A mai képzőművészet véleményem szerint ötletalapú. Minden jól sikerült kísérletezésen és merészen múlik. Öveze tisztelet a hagyományos műfajokat, de maradjon tér a játékoságnak, az eredetiségnek és az újszerűségnek is! Nem fétek el művészeket pusztán azért, mert meghökkentő vagy szokatlan műveket alkotnak.

- *És Te milyen stílusba sorolnád magad?*

- Hagyománytisztelőnek és formakövetőnek tartom magam, (bár biztosan vannak akik konzervatívnak, mások pedig túl modernnek mondanának).

Berencsikné Gedeon Hajnalka

Interjú a kitüntetettjeinkkel

Mégis arra vágyom, hogy újítsak és különbözök másoktól illetve korábbi énemtől. Szeretnék egyszer szabadon, minden köztéttség nélkül alkotni, amihez óriási energiára és rengeteg (összefüggő, meditációra alkalmas) időre volna szükségem.

- *Hogyan éli a mindennapjait a Bolyaiban egy művésztanár? Egyáltalán: elsősorban tanárnak vagy művésznek érzed magad?*

- A Bolyaiban tanárként dolgozom. A művészi léttem ebben a közegben háttérbe szorul, mert a mindennapi feladatok teljesen kitöltik az iskolai és otthoni életemet. Ahogyan tanárkollégáim, úgy és is azt érzem, sokat dolgozunk.

- *Úgy tudom, még soha nem vállaltál osztályfőnökséget. Mi ennek az oka?*

- A fentiekben túl azért nem lettem osztályfőnök,

mert egyik tantárgyamat sem tanítom valamennyi évfolyamon. Az osztályfőnöknek pedig szinte együtt kell élnie a kiválasztott osztályával.

- *Vagyis csak azt mered elvállalni, amit szerepüközések nélkül teljesíteni tudsz. Általában mennyire tudod összeegyeztetni az életszerepeidet?*

- Szüntelenül összeütközésbe kerülök velük. Nem tudok egyszerre mindkinek megfelelni. A sorrendet rám kényszerítik a körülmények, és időnként önmagam érvényesítése kerül a sokadik helyre.

- *Az iskola közössége nevében gratulálunk a kitüntetésedhez. Én személyesen kívánom Neked, hogy egyre nagyobb tapasztalatokra tegyél szert az életszerepek összeegyeztetésének hatékony, működőképes technikáiban, és annak bizonyításában, hogy tanítani alkotó módon is lehet.*

Borók Sándorné

Reszelné Tótok Máriaival az iskola könyvtárában beszélgetek.

- *Először is arra kérnélek, beszélj egy kicsit magadról! Mióta dolgozol a Bolyaiban?*

- Budapesten, majd 1975-től Salgótarjánban dolgoztam nagyvállalatoknál, külkereskedelmi területen. 2000-ben, az OIGSZ megalakulásakor kerültem a Bolyaiba gazdasági ügyintézőként.

Soha nem dolgoztam költészetes területen azelőtt. 50 éves korban beletanulni egy teljesen új, szerteágazó szakmába, igazi kihívást jelentett számomra. Az iskolai nyüzsgés is próbára tett. Eleinte hazahordtam a munkát, de egy-két év alatt ehhez is hozzászórtam. Belülről látja az ember a pedagógusok erőfeszítéseit, amit egy kívülálló el sem tud képzelni.

A lányom is bolyais volt, sokat kapott ettől az iskolától. Megszenvetett annak idején a faktos matekkal, de ezt az erőfeszítést kamatoztatni tudta a főiskolán.

- *Van valamilyen hobbi?*

- Igen a kert, az olvasás. Nagyon szeretek főzni, sütni már nem annyira, mert nem tudom megállni, hogy ne egyek belőle.

- *Milyen érzés volt, amikor a Bolyai Napok megnyitóján az igazgató úr neveden szólított, mint a Bolyai Emlékplakett és Díszokirat tulajdonosát?*

- Kiszaladt a vér a lábam-ból. Igazán nem számítottam rá, hogy az itt ledolgozott 7 év után megkapom az iskola legmagasabb kitüntetését. Én háttér munkát végzek, bár nagy erőfeszítésekkel jár az egyre nehezebb anyagi helyzetben ügyesen gazdálkodni.

Végignéztem az elmúlt évek kitüntetettjeinek névsorát, és nagy megtiszteltetés számomra, hogy ilyen szakmai nagyságok sorába állhattam.

- *Hogyan fogadták otthon az örömhírt?*

- A férjem nagyon örült, de igazán a lányom tudta értékelni, hogy mit jelent ez a kitüntetés. A Díszokiratot bekereteztettem és megkülönböztetett helyen tartom a vitrines szekrényben.

- *Hogy éled szürke hétköznapjaidat azóta az iskolában?*

- Rengeteg munkával, ami egyre több és nehezebb. Annak idején úgy gondoltam, hogy ha beletanulok a szakmába könnyebb lesz minden, de tévedtem. Egyre kevesebb a pénz amiből gazdálkodhat az iskola, de egy-

**Reszelné
Tótok Mária**

Interjú a kitüntetettjeinkkel

re nagyobbak az elvárások, amiknek nem könnyű megfelelni. Mindazonáltal jó érzéssel tölt el, ha eszembe jut a pillanat, amikor az igazgató úr átadta a kitüntetését.

- Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

- 2008 elejétől elkezdem a nyugdíjas életemet élni, amit már nagyon vártam. Az igazság az, hogy elfáradtam.

Rengeteg tervem van. Már most járok a „Kattints rá nagyil!” számítógépes tanfolyamra, ahol az Internet hasznosságát és szépségét fedezzük fel, és hogy ez így legyen, otthon is van már Internet-hozzáférésem. Szeretnék sok időt fordítani a kertészkedésre, az olvasásra. Ami kimaradt az elmúlt években az életemből: budapesti rendezvényekre járni, utazni, felfedezni Magyarországot. Ennek érdekében bekapcsolodom a Tájak-Korok-Múzeumok Egyesület programjaiba.

Ezen kívül sokkal több időt és gondoskodást tudok fordítani a szüleimre. A férjem sem volt eddig elkényeztetve, legalábbis a főzés szempontjából. Sokkal több figyelmet fordítok majd arra, hogy finoman, de egészségesen táplálkozzunk.

Mostanában elég sok könyvet olvastam a Feng Shuival kapcsolatban. Mivel szeretném otthonomban megerementeni, ezért a pincétől a padlásig mindent át kell nézni.

És ami még nagyon fontos, a baráti kapcsolatok felénkítése, amit már el is kezdtem.

Értekesen és változatosan töltöm majd az időt.

- Még egyszer gratulálok a kitüntetéshez és kívánom, hogy legyen erőd és egészséged a terveid megvalósításához! Köszönöm az interjút!

A 2006-2007-es tanévben kitüntetett diákjaink az érettségi után folytatják tanulmányaikat, s mivel nehéz velük időpontot egyeztetni, elektronikus interjút készítettünk mindnyájukkal Sóvári László tanár úr kérdései alapján.

Alt Petronella

Alt Petronella

1. Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönző erővel?

Azt hiszem, az elismerés.

De az elismerés nem egy díjban nyilvánul meg, inkább egy elismerő mosolyban vagy biztató szóban. Szerencsére ebből jó sokat kaptam a bolyais pályafutásom során is.

Nem tudom, hogy van-e olyan ember, akit ösztönöz az elmarasztalás. Persze attól is függ, hogy hogyan marasztalják el az illetőt. Elmarasztalni azt lehet, aki nem csinál meg valamit időben, vagy nem úgy végzi el a munkáját (feladatát), ahogy az elvárható volna.

Én nem emlékszem, hogy engem elmarasztaltak volna...jó tanácsot, építő jellegű kritikát sokat kaptam, de sosem éreztem elmarasztalásnak.

2. Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvéte-

le utáni napokban?

Őszintén szólva fogalmam sincs. Maga a kitüntetés nem hatott rám „öszönző erővel”, nem hiszem, hogy sokat gondolkoztam a kitüntetésről. Nem a kitüntetés a lényeg, hanem az út, amit végigjártam a Bolyaiban, az a sok kedves ember, a sok példa, amivel találkoztam (és merítettem belőlük!)...ez a legfontosabb.

3. Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetését, amikor megérdemli?

A kitüntetés egy gesztus, egy visszaigazolás, hogy jó úton jársz. Ha ezt jelenti a „megérdemli”, akkor igen.

A kitüntetésekkel általában az a baj, hogy a „leghangosabbak”, a „legfigyelemfelkeltőbbek” kapják, nem mindig ők a „legjobbak”...

De az biztos, hogy vagy így, vagy úgy tenni kell azért, hogy valakit egy közösség kitüntessen. Itt nem a kitüntetésen van a hangsúly, hanem azon, hogy „tenni kell”, cselekedni, menni, menni (Menni kéne)!

4. Mi minden történt veled azóta?

Hüha! Arról könyvet lehetne írni!

Felvétel nyertem – a szó szoros értelmében nyertem! – az ELTE Bárczy Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolai karára, gyógypedagógus hallgató vagyok. Hogy miért „nyertem”? Nagyon örültem neki, még talán jobban, mint a pszichológianak örültem volna. Sokat tanulhatok a tanáraitól, a diáktársaimtól... sok-sok példaértékű emberrel hozott össze a sors, aminek igazán örülök. Az egyik célom, hogy jó gyógypedagógus legyek, és ezért mindent meg fogok tenni! Boldog vagyok és kiegyensúlyozott, ez a legfontosabb!

5. Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?

Sokat gondolok vissza a Bolyaira. (néha még a bolyais blúzi is felveszem, ha kicsit rosszabbul ébredek, az feldob...) És van még egy módszerem a „jobb nap” reményében: mindenkinek „Szép jó reggelt!”-tel köszönök az iskolában. (Lékóné tanárnő kezdte úgy az emelt magyar órákat, és akkor egyszer csak minden jobb lett...)

A bolyaiból egy jókora „tarisznyával” az oldalamon ballagtam el, ami tele volt/van régi és kevésbé régi

szép emlékekkel, sokszor kutatok ebben a bizonyos „tarisznyában”... többek között ez is segít átvészelni a szűrkének látszó hétköznapokat.

5+1. Én még egy kérdéssel/kéréssel gyurapítom az amúgy is hosszúra sikeredett interjút: üzenek a mostani bolyaisoknak és a volt tanárainknak.

Kedves mostani bolyaisok! Kérlek titeket, hogy öregbítsétek a Bolyai hírnevét, és legyetek büszkéek arra, hogy bolyaisok vagytok! Mert akárki akármit mond, ez fontos és tényleg büszkéek lehetek rá! „Csináljatok” diákéletet! Ne rohanjatok haza egyből „tanulni” vagy tv-zni, inkább maradjatok bent, beszélgetsetek, bulizzatok, sportoljatok, nézzetek meg közösen valami jó filmet, vagy csináljatok akármit EGYÜTT! Csak a DÖK-öt vigyétek tovább, és érezzétek nagyon jól magatokat azért, hogy Ti is akkora „tarisznyával” lépjétek majd ki a kapun, mint én – és még remélhetőleg sokan mások.

Ezúton is üdvözlöm a volt tanáraitam, és kívánok nekik sok türelmet és derűt erre a tanévre is!

Fábian Ádám

Fábian Ádám

1. Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönzőerővel?

Mindenképpen az elismerés. A gimnáziumi évek alatt azt figyeltem meg magamon, hogy az emberi természeteknek azon szélsőséges típusához tartozom, akiben dicséret vagy jutalom hatalmas erőket képes felszabadítani,

ugyanakkor az elmarasztalás rendkívüli módon vissza tud vetni. A Bolyaiban is mindig egy-egy elismerés lendített tovább egy új cél felé. Ugyanakkor sosem tudtam elidőzni egy-egy sikernél, mert mindig új kihívások akadtak. Az elismerés mindig valamiféle visszaigazolás, hogy nem hiába dolgoztam annyit az ember. A Bolyai Emlékplakett és Díszokirat valami ilyesmi volt.

2. Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvételé utáni napokban?

Megmondom őszintén nem volt sok időm arra,

hogy önmagamot ünnepelem, hiszen nemsokkal a díjátadó után már nyakig benne voltunk az írásbeli és szóbeli érettségik gyorsan sodró áradatában. Akkor még tehát nem is éreztem át teljesen annak a jelentőségét, hogy én kaptam meg iskolánk egyik legrangosabb kitüntetését. Az igazán euforikus hangulat csak az érettségi megmérettetése után tört ki rajtam, amikor annak sikeressége csak fokozta az iskola elismerésének a jelentőségét. Ekkor azonban már kétoldalú érzések kerítették hatalmukba, hiszen az öröm a fájdalom bűcsű rezignált érzésével vegyült.

3. Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetést, amikor megérdemli?

Sajnos nem mindig van ez így, hiszen számos külső tényező befolyásolhatja azt, hogy kit ismernek el. Nem mindig a tudás vagy a teljesítmény alapján döntenek el, hogy ki részesüljön elismerésben, hanem mondjuk – hogy történelmi példát hozzak – a tekintélyuralmi rendszereknél a párthűség, a hatalmi tényezőkhöz fűződő feltétlen odaadás. Magyarországon ez ma már gyökeresen megváltozott szerencsére.

4. Mi minden történt veled azóta?

Mivel maximális pontszámot sikerült elérnem az érettségim, ezért nem volt kérdéses, hogy felvesznek engem az általam rendkívül favorizált nemzetközi tanulmányok szakra a Budapesti Corvinus Egyetemre. Augusztus végén voltam gólyatáborban, ahol nemcsak leendő csoporttársaimat ismertem meg, hanem kollégiumi szobatársaimat is. Az első hetek még leginkább az egyetem és Budapest megismerésével teltek el, szembesülnöm kellett azzal, hogy egy „kicsivel” (pár száz oldallal) többet kell tanulnom itt. De végig próbáltam és próbálok korábbi önmagamot megvalósítani, például itt is szoktam előadásokat tartani, ha van rá mód. A politikatudomány alapjai szemináriumon például a lengyel rendszerváltást mutattam be, de ez csak alapvetés volt egy későbbi előadásomhoz,

ahol majd a lengyel pártrendszeret elemzem. Jelentkeztem a Közgazdászba, egyetemünk lapjába is tudósítónak.

5. Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?

Rengeteget gondolok a Bolyaira. Ha néha összefutok régi osztálytársakkal vagy évfolyamtársakkal mindig nosztalgázunk egy kicsit. A Bolyaihoz nagyrészt szép emlékek kötődnek, hiszen nagyon jó osztályközösségünk volt, nagyon sok hasznos dolgot tanultunk. Természetesen teljesen más érzések kerítenek hatalmukba akkor, amikor a gimnáziumban tanultak alapján próbálok hozzájárulni a szemináriumokhoz, de a professzor azt mondja, hogy ez nem így van, vagy nem teljesen így van, hanem árnyaltabban kell nézni a dolgot.

Farkas Judit

Farkas Judit

1. Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönző erővel?

Szerencsére kezdettől fogva jó eredményeket értem el. Talán ez az oka annak, hogy a gyengébb teljesítmény, az elmarasztalás ösztönzőbben hat rám, mint az, ha megdicsérik. Ez persze nem azt jelenti, hogy nem örülök az elismerésnek, sőt nagyon jó érzéssel tölt el. De elsősorban magannak akarok megfelelni, és ha rossz eredményt érek el, több motivációt érzek, hogy még keményebben tanuljak, mint az, ha jól teljesítek.

2. Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvétel utáni napokban?

Túl sok időm nem volt ezen gondolkodni, hiszen pénteken kaptam meg a kitüntetést, másnap volt a ballagás, a következő héten pedig kezdődött az érettségi, így a gondolataim főleg e körül forogtak. Természetesen nagyon örültem a díjnak, hiszen ezzel elismerték azt a kemény munkát, amit az itt eltöltött 6 év során végeztem. Még egyszer köszönöm!

3. Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetést, amikor megérdemli?

Remélem hogy igen, mert ha nem, az azt jelentené, hogy én sem jogosan érdemeltem meg. Szerintem a kemény munka és a kitartás előbb-utóbb megfizetődik. Persze az is előfordulhat, hogy valakit úgy tüntetnek ki, hogy nem érdemli meg. Az illetet sajnos tudomásul kell venni, és még jobban kell teljesíteni, hogy tényleg az kapjon elismerést, aki megdolgozott érte.

4. Mi minden történt veled azóta?

Hihetetlen gyorsan eltelt az a pár hónap, szinte észre sem vettem. Sikeresen felvettek a Budapesti Corvinus Egyetem kereskedelem és marketing szakára, így hétfőtől csütörtökig Pesten vagyok, a hétvégén pedig itthon. Kezdetben nagyon furcsa volt az új környezet, de gyorsan megszoktam, és most már teljesen természetes számomra, hogy utazni kell, hogy kollégiumban lakom, hogy 80 percesek az órák, hogy nincs folyamatos számonkérés. Nagyon jól érzem magam!

5. Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?

Életem egyik legmeghatározóbb és legjobb időszakán vagyok túl. Rengeteg emlék köt az iskolához, sok jó barátot szereztem, és persze az itt eltöltött 6 évnek köszönhetem (többek között), hogy az ország egyik legjobb egyetemén tanulhatok. Nagyon sokat köszönhetek a Bolyainak, és mindig jó érzéssel fogok rá visszagondolni.

Koós Diána

Koós Diána

1. *Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönző erővel?*

Szerintem a fiatal sportolókra egyértelműen az elismerés, és én is így vagyok ezzel. A dicséret szerintem mindenkit örömmel tölt el, és ösztönző erővel hat, és ez persze nem csak a sportban igaz. Legyen ez egy jó szó vagy egy vállveregetés, és ha még ez a „dicséret” egy kitüntetés is, akkor számomra ez már sokkal több, mint egyszerű gratuláció.

2. *Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvétele utáni napokban?*

Igazából rengeteg érzés kavargott bennem. „Kitüntetett lettem, ballagok, de előtte még egy nosztalgikus vacsi az évfolyammal, aztán jönnek sorba az érettségik, jaj át kell még nézmem az írásbelis tantárgyaimat, hiányzik a barátom, edzeni nem tudok, mert sérült vagyok, pedig akkor megkönnyebbülnék a felszűltégtől!” Majd a ballagás napján a sulitól elbúcsúzva, amikor a tanári szoba felé haladtunk le a lépcsőn, ránéztem a dicsőség falra. Feltettem a kérdést magamnak: „Jujj én is itt fogok mosolyogni a többiek mellett, és egy évig itt lesz a fényképem?” Csupa jó érzés töltött el, hogy a Bolyaiban eltöltött négy év alatt a sporteredményeimet mindig figyelemmel kísérték, és a tanév végén díjazták. Végső elismerésként pedig én kaphattam a BÖDE-díjat.

3. *Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetést, amikor megérdemli?*

Igen, ha egy szűkebb közösségre gondolok, mint például a Bolyai. Viszont a TV-t nézve, vagy újságot olvasva, már sokszor dühítő, hogy milyen átlátszó dolgok történnek. Sok példa van arra, hogy valaki azért kap elismerést vagy díjat, mert „ennek, meg annak” az ismerőse, vagy egyéb más. A lényeg, hogy kevésbé

becsületes döntések is születnek ilyen esetekben.

4. *Mi minden történt veled azóta?*

A kitüntetés óta? Hát leérettségiztem, aztán sokat pihentem, szinte a fél nyaramat kitétte a jogosítványom megszerzése, sokat voltam itthon a családommal, barátokkal. A versenyzés most először teljesen kimaradt a nyaramból a március óta tartó achillesz sérülésem miatt. (Most már rendbe jövögetek, elkezdtem újra futni!) Szeptember óta a Szent István Egyetem hallgatója vagyok természetvédelmi mérnöki szakon. Kollégista lettem, szokom a helyzetet, hogy nem találkozom minden nap a családommal. Élvezem a szabadságot, az önálló időbeosztást, hogy nem léteznek igazolatlan órák, az új emberek megismerését, barátok szerzését és persze az egyetemi bulikat.

5. *Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?*

Igen, szoktam. Az elmúlt két hónap alatt sokat gondoltam a volt osztályomra és az osztályfőnökünkre (Gedőcziné tanárnő). Emellett még nagyon szokatlan volt az „egyetemi nagyvilág”, ahogy beleszóppentem. A Bolyiban megszoktam, hogy mindenki ismer mindenkit, és a tanárainkkal is személyes kapcsolatunk van. Ez még most nagyon hiányzik, de lehet hogy majd itt az egyetemen is kialakul. Persze a Bolyaihoz sok szép emlék fűz, olyan maradandó élmények, kapcsolatok, elismerések, rendezvények, tanórák, amiket soha sem fogok elfelejteni. Ide tartoznak a kevésbé szép emlékek, amik szerintem azért kellettek, hogy sokat tanuljunk belőlük, tanítsanak az „életre”! Én ezekre a kevésbé szép emlékekre is szívesen gondolok, hisz az embernek bármikor adódhat kellemetlen situáció az életben, amit csak akkor tud igazán jól megoldani, ha van tapasztalata! Én ezért valom ezt az elvet: „Mindent két oldalról szemlélj! Ha az egyik oldala leház, a másik főlemel!” Tehát a középszerűségem megtanítottak a siker és a kudarc megfelelő kezelésére is!

Müller Zsófia

Müller Zsófia

1. Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönző erővel?

Mondhatnám, hogy természetesen az elismerés, hiszen minél több dicséretet kapok, elismerik az eredményeimet, annál inkább töreksem arra, hogy még több ilyen visszajelzést kapjak az emberektől. Viszont előfordul, hogy az elmarasztalás sokkal nagyobb hatással van rám. Ha egy kicsit „leszidnak”, annál inkább meg akarom mutatni, hogy én ettől sokkal jobb vagyok, és többre vagyok képes.

2. Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvétele utáni napokban?

Nagyon boldog voltam és büszke is magamra, mert visszagondoltam azokra az eredményeimre, amelyekkel kiérdemeltem a kitüntetést. Jólesett az iskolától és az egyesülettől, hogy „munkám” elismeréseként nekem ítéltek ezt a díjat.

3. Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetést, amikor megérdemli?

Azt hiszem, nem. Én úgy vettem észre, néha későn kapja meg az ember az elismerést, talán annyira későn, hogy már nem is aktuális az elért eredménnyel, elvégzett munkája. Persze ez nem minden esetben igaz.

4. Mi minden történt veled azóta?

Nagyon nehéz lenne mindent felsorolni, hiszen nem tudok megállni egy pillanatra sem, velem mindig történik valami, zajlik körülöttem az élet. De talán a legfontosabb az, hogy felvételt nyertem az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolai Karának gyógypedagógia szakára. Élvezem a főiskolás életet, a napokban lesz a logopédiai alkalmassági vizsgám. Közben Salgótarjánban még mindig tevékenyen részt veszek a Vertich Stúdiószínpad munkájában.

5. Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?

Meglepiően sokszor gondolkodom vissza főleg a volt osztályomra és az úgymond kedvenc tanáira. Vesszük észre, hogy vannak bennem, hiszen történtek jó és rossz dolgok egyaránt, de szívesen gondolkodom vissza a Bolyaira. Így utólag mondhatom, eddigi életem legszebb 4 évét ott töltöttem.

Tóth Edina

Tóth Edina

1. Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönző erővel?

Az elismerés..., de szerintem ez a legtöbb embernél így van. Ha valamibe belevég valaki és dolgozik, akkor az elismerés csak még nagyobb erőt ad, hisz ezzel jelzik, hogy megbecsülik a munkáját.

2. Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvétele utáni napokban?

Rengeteg pillanat bevillant a Diákönkormányzattal kapcsolatban. A sok-sok ember akikkel megismerkedhettem és nagyon sok jó élmény amivel gazdagabb lettem. Sose felejttem el, hogy már elsős koromban Békéscsabára mehettünk el osztálytársammal egy DÖK találkozóra...ott nagyon összeszoktunk kis csapat jött létre. Akkor került szóba először egy iskolatújság szerkesztése, mely meg is valósult. Megrendeztük az első elnökválasztást, részt vettünk egy országos kincskereső versenyen, melyen első helyezést értünk el és még sorolhatnám... Nagyon örülök, hogy tagja lehettem ennek a csapatnak!

3. Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetést, amikor megérdemli?

Általában..., de sokszor inkább akkor, amikor nem is számít rá, és ekkor még talán sokkal nagyobb hatással is van az emberre.

4. Mi minden történt veled azóta?

Felvettek Egerbe, az Eszterházy Károly Főiskolára, földrajzszakra, így ott folytatom tovább tanulmányaimat, hogy ha minden jól megy egyszer tanár lehessenek.

5. Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?

Persze, rengeteget! Eszembe jutnak tanárok, diákok egyaránt. Most már én is mondhatom, hogy a középiskola az egyik legszebb időszak az ember életben. Sok múlik azon, hogy milyen az osztály... de nekem nagyon jó osztályom volt. Nemcsak haverokat szerettem, úgy gondolom, örök barátokat is. Így mindig jó érzésekkel gondolok vissza volt iskolámra.

Ujváry Flóra

Ujváry Flóra

1. Az elismerés vagy az elmarasztalás hat rád nagyobb ösztönző erővel?

Az elismerés minden elmarasztalásnál nagyobb erővel bír szerintem minden ember számára. Lendület, kedvet és értelmet ad a további munkának, míg az elmarasztalás elkedvetlenít,

hiszen az eredményt minősíti, nem a munkát és a szándékot. Az elismerés megerteremti azt a hangulatot, melyben a továbblépés egyszerűbb és természetesebb.

2. Milyen gondolataid támadtak a kitüntetés átvétele utáni napokban?

Jól esett, hogy odafigyeltek rám, értékelték erőfeszítéseimet, eddigi munkámat. Megerősítettek abban, hogy jó úton járok, s személyiségem építését hasonló módon kell folytatnom.

3. Mit gondolsz, mindig akkor kapja az ember a kitüntetést, amikor megérdemli?

Annak megítélése, hogy ki mikor érdemli meg a kitüntetést, rendkívül szubjektív. Nagyon sokan úgy ér-

zik, nem kapják meg azt az elismerést, amit megérdemelnének, talán egész életük során. Mások, néha érdemtelenül is kaphatnak kívülről jövő kitüntetést. Én úgy hiszem, hogy az értékes munka és élet kitüntetés nélkül is beérik, a díjak, kitüntetések pedig talán segíthetik ezt a beérést.

4. Mi minden történt veled azóta?

Az érettségi után a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem gépészmérnöki karán, ipari termék- és formatervező szakon folytattam tanulmányaimat. Az egyetemi élet persze sok változást hozott, új, izgalmas környezet, emberek vesznek körül. E mellett persze igyekszem tartani a kapcsolatot volt bolyais osztálytársaimmal is.

5. Szoktál-e visszagondolni volt iskoládra? Milyen érzésekkel?

Volt gimnáziumi éveimből természetesen a jó élményekre igyekszem visszaemlékezni. Azokra a lehetőségekre, melyek megmutatták nekem mind a tudományok, mind pedig a művészetek gazdag tárházát. Válogathattam, kipróbálhattam magam több területen, s mindebben segítségemre volt néhány lelkes, segítőkész tanárom és diáktársam. Ők erősítették meg bennem, hogy nemcsak a tudás, az emberség is fontos mások tiszteletének és szeretetének megszerzésében.